

OPONENTSKÝ POSUDEK

název disertační práce: Mezi tradicí a avantgardou. Zlínská škola umění (1939-1949).

autor: Mgr. Vít Jakubíček

oponent: prof. MgA. Petr Stanický, M.F.A., FMK UTB ve Zlíně

Předložená disertační práce Víta Jakubíčka s názvem *Mezi tradicí a avantgardou. Zlínská škola umění (1939-1949)* je výsledkem dlouholetého zájmu a cíleného bádání autora v dané problematice. Toto je také podpořeno řadou výstav vztahující se k tomuto tématu, kde Jakubíček figuroval jako kurátor Krajské galerie výtvarného umění či jako doktorand FMK UTB ve Zlíně.

Na práci je patrný velký hluboký vhled a zaujetí. O tomto faktu svědčí mj. snaha získat co nejvíce informací od žijících autorů (např. Jan Rajlich st., Miroslav Šimorda, Alexander Beran), bohužel v době psaní posudku již všichni zesnuli, nemůžeme opominout jeden z nejvýznamnějších informačních zdrojů, a to archivní materiály z pozůstalosti ředitele školy, architekta Františka Kadlece. Na tomto místě je potřeba vyzdvihnout fakt, že Vít Jakubíček své tvrzení opřel o systematické hluboké bádání v archívech. Práci na téma Škola umění ve Zlíně totiž vznikla celá řada různé kvality, ale jen málo z nich bylo takto opřeno o primární prameny a zejména minimum z nich představilo tento fenomén v nejširších souvislostech. Osobně se mi líbí Jakubíčkův postoj, který nesměřuje k adoraci školy umění a nekritickému přirovnávání k německému Bauhausu, jak bylo několikrát zmíněno, zejména ve zlínském prostředí (osobně jsem to zažíval jako student Střední uměleckoprůmyslové školy v Uherském Hradišti, která je svým způsobem pokračovatelkou zlínské školy...). Autor se správně dotýká myšlenek a vlivů německého učiliště na půdě zlínské školy a rozvíjí další myšlenky, kde se dané myšlení odráželo v konceptech škol (jako je např. Škola uměleckých řemesel v Bratislavě).

Také oceňuji, že Vít Jakubíček si nezjednodušil svoji práci tím, že by popis vývoje zlínské školy uzavřel polovinou roku 1945, který byl jistě zlomový z důvodu odchodu zásadních pedagogů a změnou společenské situace, ale rozhodl se sledovat její osud a koncept výuky až do roku 1949. Všímá si i mezinárodního uznání a mezinárodních přehlídek, kterých se studenti účastnili. Souběžně s tím vznikají první realizace ve veřejném prostoru, ke kterým se škola zavazovala už v době svého vzniku koncem 30. let. 20. století.

Nicméně si dovoluji pár poznámek, které se mě promítají hlavou, když si skládám obraz doby a zlínské školy umění v ní. Vždy na mě silně doléhal z různých orálních pamětí či písemných vzpomínek (Hudeček, Rajlich či Kafka) silný iniciační zápal, oheň, který tehdy ve studentech vzplanul. Moje tázání spočívá v dilematu, zda za to může primárně nastavení školy nebo situace mládí a zdánlivé svobody v době velké tísně...Pro mě jsou vizuálně nejsilnější právě svobodné projevy a výtvarné práce vznikající mimo školní systém. Práce mi bohužel na to nedává odpověď, snad diskuze rozptýlí mé nejistoty. Jako další otázku si kladu, zdali koncept a osnova výuky byly natolik unikátní a nově specificky zaměřené nebo

to byla ojedinělá konstelace pedagogických osobností v čase, které definovaly onu ojedinělost.

Závěrem konstatuji, že práce Mgr. Víta Jakubíčka je jistě velmi přínosná a stává se tak zásadním zdrojem, který nelze opominout v dalším bádání o Škole umění ve Zlíně. Práci **doporučuji k obhajobě.**

Ve Zlíně 8. 9. 2020

prof. MgA. Petr Stanický, M.F.A., FMK UTB ve Zlíně